

Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής: Ο Νηπτικός Πατήρ και Διδάσκαλος

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Άγιος Γέροντας Ιωσήφ ο ησυχαστής

Ο Νηπτικός Πατήρ και Διδάσκαλος

... Μία από αυτές τις αφιερωμένες, εκλεκτές ψυχές του Αγίου Όρους είναι και ο Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής, ο οποίος ανεδείχθη εις εξέχουσαν, αγιορειτικήν, οσιακήν μορφήν και για τον οποίον έγγραφη και το βιβλίο αυτό.

«Ους προέγνω και προώρισε, τούτους και εκάλεσε».

Στον Όσιο Γέροντα Ιωσήφ το ρητό αυτό πράγματι εφαρμόζεται διότι ως εξέχουσα, σπάνια, χαρισματική μορφή, η ίδια η Παναγία τον εκλέγει, τον καλεί, τον προορίζει και τον οδηγεί στο Περιβόλι Της ως άνθος ευωδέστατον και καρποφόρον πνευματικόν δένδρον.

Έχοντας ο Όσιος Γέρων έξ αρχής το Θείον πυρ της αγάπης και του θείου έρωτος προς τον Χριστόν μέσα στην ψυχήν του καθώς και μίαν ζέουσαν, απaráμιλλον, παραδειγματικήν αφοσίωσιν εις την Κυρίαν Θεοτόκον απεδύθη στη συνέχεια με ένθερμον, θυσιαστικόν, Θείον πόθον και ζήλον, εις εκείνους τους υπερανθρώπους, ασκητικούς αγώνας και τα παλαιίσματα, ωσάν τους παλαιούς αθλητάς, των οποίων την ισάγγελον πολιτείαν θαύμασαν οι Άγγελοι και τρόμαξαν οι δαίμονες.

Τοιουτοτρόπως και ο θαυμαστός Γέροντας Ιωσήφ διήλθεν όλον τον βίον του εις το Άγιον Όρος υπερχαριτωθείς από τον Κύριον και την Παναγίαν, καθώς η συνέχεια περιτράνως το απέδειξε και εισέτι το αποδεικνύει, αφού εκ των καρπών το δένδρον γινώσκεται. Με τους αδιακόπους μόχθους και κόπους του, εν μέσω των αβαστάκτων πειρασμών του διαβόλου ηγωνίσθη ανδρείως και διά της θαυμασίας, ισαγγέλου, οσιακής βιοτής του έγινε μάρτυρας τη προαιρέσει, ευάρεστος τω Κυρίω και δοχείον εκλεκτόν της Χάριτος.

Οσίως λοιπόν βιώσας ο άγιος Γέροντας επληροφορήθη από την Παναγίαν ότι κατ' αυτήν ταύτην την ημέραν της Κοιμήσεώς Της, 15 Αυγούστου [Σημ. «Πεμπτουσίας»: 28 Αυγούστου, στο νέο ημερολόγιο], θα τον παραλάβη από την πρόσκαιρον ζωήν εις την αιωνίαν και ατελεύτητον και πράγματι έτσι έγινε.

Το πόσον ευηρέστησεν τον Κύριον και την Παναγίαν φαίνεται και από το ότι μετά την κοίμησίν του ακολούθησε ολόκληρη ευλογία Θεού από τα πνευματικά του τέκνα και τους απογόνους του εντός του Αγίου Όρους, στην Ελληνική Επικράτεια, στο εξωτερικό και ιδιαίτερα στην Αμερική και στον Καναδά όπου ένα από τα πλέον αγαπητά και πιστά πνευματικά του τέκνα – που ως υποτακτικός ανέπαυσε πλήρως τον Όσιο Γέροντά του με την τελεία υπακοή του, γι' αυτό και χαριτώθηκε – ο Γέροντας Εφραίμ έχει εκεί ιδρύσει μεγάλο και θαυμαστό έργο 20 περίπου Ιερών Μονών προς τεραστίαν ωφέλειαν και στήριξιν του αποδήμου Ελληνισμού. Κοντά στα 20 αυτά πνευματικά φυτώρια που λέγονται Ορθόδοξες Ιερές Μονές αναπαύονται όχι μόνον οι απόδημοι Έλληνες αλλά και άλλες φυλές και βρίσκουν τον δρόμο για την Βασιλεία των Ουρανών. Ας έχουμε τις ευχές τους.

Ο ελάχιστος † Αρχιμανδρίτης Φιλόθεος

Καθηγούμενος της εν Αγίω Όρει

Ιεράς Μονής Καρακάλλου

* * *

Αναδημοσιεύουμε ακόμη ολόκληρη άλλη μία Επιστολή του Γέροντος Ιωσήφ, η οποία έχει τον αριθμό 17 και βρίσκεται στο βιβλίο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού: «Θείας Χάριτος Εμπειρίες...», σελ. 182.

Προς Μοναχή Βρυαΐνη,

Ιερά Μονή Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης

Καλογραιών Καλαμάτας.

Άγιον Όρος, τη 15/3/1959

Τέκνον μου αγαπητόν και ευλογημένον,

Βρυαΐνη, σπλάχνα μου θεία και ιερά,

Εύχομαι να είσαι καλά.

Έλαβον την επιστολήν σου και είδον και εχάρην όπου εύχεται να γίνω καλά.

Παιδάκι μου μικρότερο, με επεσκέφθη ο καλός μας Θεός — διότι με αγαπάει — με μίαν πολύ βαρείαν ασθένειαν, βρογχο — υπερ — πνευμονίαν. Με ξενυκτούσαν ότι

θα έφευγα, έκλαιγαν τα παιδάκια μου, αλλά δεν ήλθεν η ώρα. Εκατόν είκοσι ενέσεις μου έκαμαν. Τέλος πάλιν εγύρισα. Έχω φοβερά δύσπνοια, όπου αν μία μέρα δεν πάρω φάρμακο να πέση, κινδυνεύω να σκάσω.

Τώρα είμεθα καλύτερα και επιάσαμε πάλιν να γράφωμεν εις τους αδελφούς. Λοιπόν, είδες ότι η Χάρις αρχίζει να σε επισκέπτεται, και όσον δύνασαι βιάζου να λες την ευχήν, και θα ιδής ότι πολλήν ωφέλεια θα σου γίνη εις την ψυχήν σου.

Η δύναμις όλη της ψυχής είναι η προσευχή. Και καθώς το σώμα ενδυναμώνει με τας τροφάς και τα διάφορα καρυκεύματα όπου του κάμνομε, έτσι και η ψυχή μας θέλει πρώτον την ευχή, ανάγνωσιν, λόγον προφορικών, παράδειγμα να βλέπη, και έτσι ολίγον κατ' ολίγον εξυπνάει. Διότι, αν την αφήσης, κοιμάται, την κυριεύει η λήθη, η αναισθησία· θέλει ξανέμισμα, όπως κάνομεν, όταν φυσάμε να ανάψωμεν την φωτιά. Τα παραδείγματα είναι τα φυσήματα, όπου πέφτει η στάκτη που είναι η λήθη, και ανάβουν τα κάρβουνα όπου γεννούν την θερμότητα. Έτσι φεύγει η αναισθησία, όπου γεννάει την πλάνη και νομίζει ο άνθρωπος ότι είναι καλά, χωρίς να είναι καλά.

Λοιπόν εσύ, μικρό μου παιδάκι, τώρα όπου έχεις καιρόν, κλάψε διά να χαρής, πένθησε, φώναξε, αγκάλιαζε την εικόνα της Παναγίας, όπως αγκαλιάζεις την μανούλα σου, και ωσάν μικρό φώναζέ την Μάνα, Μανούλα μου, βοήθησέ με, δός μου ό,τι γνωρίζεις ωφέλιμο διά την ψυχή μου. Και λέγε της πολλά λόγια και θα εξαντλής Χάριν παρήγορον κάθε φορά όπου θα την παρακαλής· θα αποκτήσης αγάπην.

Αυτή θα σου χαρίση και την ευχήν, αυτή θα ανάψη φλόγα και έρωτα εις τον Χριστόν, διότι μεσιτεύει εις τον Υιόν της, και όλας τας αιτήσεις της της κάμνει, διότι είναι Μανούλα Του και δεν της χαλάει το θέλημα. Λοιπόν, ό,τι θέλεις, απ' αυτήν να ζήτας, ωσάν μικρό παιδάκι όπου ζητάει απ' την μάνα του και κυλιέται στα φουστάνια της, την φιλάει, την αγκαλιάζει, την γεμίζει δάκρυα.

Κάνε αυτό όπως σου γράφω, και εντός ολίγου θα ιδής πόσην αγάπη θα εύρης από την γλυκειά μας Μανουλα. Με πολλήν απλότητα να πορεύεσαι, διά να βρής ψυχής καθαρότητα· η απλότης είναι της ψυχής ευτυχία μεγάλη. Διάβασε της Παναγίας τα θαύματα εις την Αμαρτωλών Σωτηρία, διά να σου γίνη αγάπη, ότι κεφάλαιον πάντων η αγάπη. Και εγώ, αφού πάλιν γύρισα, σε προσεύχομαι να σε δυναμώση ο Κύριος και η Παναγία.

Διατελώ ευχόμενος

Γεροντάκος Ιωσήφ.